

□

Večer zahájil předseda klubu pan Vrbata přivítáním přítomných.

Potom pozval k plátnu jubilanta večera MUDr. Františka Dedka, který se v těchto dnech dožívá 80 let.

Poděkoval mu za všechno, co pro klub udělal a ještě udělá, i za filmy, kterými často úspěšně reprezentuje ČKK např. v televizi NOE, ale i jinde. Popřál mu hodně zdraví a hodně tvůrčích sil. Ke gratulaci se pak připojili i všichni zbylí přítomní.

František uvedl osobně svůj večer jen velmi krátce, protože svůj úvod a zahájení večera si přednatočil. Filmový úvod pak přešel do filozofického zamyšlení rychle plynoucím časem k neodvratnému konci každého člověka. Na tento silný a uvědomovací úvod pak navázal starší film s mnoha

výpověďmi členů rodiny o malíři a ilustrátorovi kreslených seriálů „Rychlé šípy“ panu Janu Fischerovi. Jeho život je zde díky fotografiím, obrázkům a již uvedeným výpovědím plasticky zachycen. Film je po technické i

dramaturgické stránce zpracován prakticky na profesionální úrovni.

V tomto prvním filmovém bloku ještě následovala filmová výpověď

Františka o jeho mládí v PTP/ pracovní technický prapor/. Otázky mu vtipně kladl jeho patnáctiletý prasnovec Adam. Hodnota filmu stojí především na slově a sděleném faktu, týkající se této jeho minulosti byla pro většinu diváků zcela nová.

Druhou část svého večera uvedl autorsestřihem filmu, který natočil o ČKK pro celostátní filmovou přehlídku ve Svitavách. Divák se zde

seznámil s některými členy klubu: panem Hordějčkem, Kopkou, Vančákem, Kašparem a Košářem. Dnes má tento film již historickou hodnotu.

Následoval film o zajímavém sběrateli technických a jiných kuriozit -

panu Kubátovi, který pak tento „sběr“ zpracovává do vtipných a výtvarně zajímavých sambláží. Film je i po filmařské stránce výborně pojetý.

Další film byl hraný s provokativním názvem „Bacha na Ďáblice!“ Příběh

taxikáře, kterému se nechce odvézt pasažérku, mladou dívku do Ďáblic. V minulosti mutoliž cestou u hřbitova zmizely z auta tajemně už dvě

děvčata. Dívka ale taxikáře přesvědčí, aby jel, ale potká ji stejný osud-

u hřbitova zmizí. I tento film je součástí filosofického názoru autora na pomíjivost pozemského života.

Nazávěr tohoto filmového bloku autor konstatuje cosi o životních vyhlídkách: „Když jsem vozil do klubu pana Pricla – umřel. Pak jsem vozil Pepu Košáře – taky umřel. Teď mě vozí do klubu předseda Pavel Vrbata – tak už tušíte, jak to končí !“

Zdáloby se, že tento jubilejní večer končí smutně. Ale jak znám Františka, on ví, že smrtí život nekončí.

Zapsal: Zdeněk Kopka